

ρουσαν φυσιογνωμίαν ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ. Εἶνε δὲ περιεργον ὅτι ὁ κ. Πάλλης, ἂν καὶ θεωρητικῶς φαίνεται ὡς ὁ πλέον ἀδιάλλακτος τῶν ὁμοφρόνων του, εἶνε μολοντούτο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ μᾶλλον ὑπακούων εἰς τὸ γλωσσικόν του αἰσθημα παρὰ εἰς τὰ δόγματα τῆς σχολῆς. Παραθέ-
τομεν τινὰ ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς τελευταίας ποιητικῆς του συλλογῆς «Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος». Ἔχουν καὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἐμπνευσιν καὶ τὸ ὕφος τόσον ἑλληνικά, ὥστε νὰ συγκαταλεχθοῦν δικαίως μεταξὺ τῶν ὠραιότερων τοῦ δημοτικοῦ ἰδιώματος. Ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι, ἂν ὁ κ. Πάλλης ἀπεφάσιζε νὰ κατέλθῃ διὰ δύο-τρία ἔτη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ζῆσῃ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν αὐτὸν ἀμοιβαίως δονούμενον ἀέρα, ὅχι μόνον θὰ ἐτροποποιεῖ ὀριζικῶς τὰς θεωρίας του, ἀλλὰ καὶ θὰ μᾶς παρουσίαζεν ἀναντιρρήτως ἀρτιώτερα φιλολογικὰ ἔργα.]

ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

ΣΤΟΝ ὄμο παίρνει τὸ σταμνὶ
καὶ γιὰ νερὸ πηγαίνει,
κνυπαρισσένια καὶ λιγνή,
γοργή χαριτωμένη.

Καὶ λέει: «Τὸ κρῖμα ἴναι βαρὺ
τέτοια λαιμὰ κρονστάλι
τοῦ Γιάννη ἐδῶ νὰν τὰ χαρῆ
ἢ χωριανῆ ἢ ἀγκάλῃ.

Ἄχρῃ σὲ λίγο καὶ γλωμῆ
στὸ στρώμα παραδέρνεις
καὶ τὸ καμαρωτὸ κορμὶ
στὴν ἀγκαλιά του γέρνεις.

Εἶταν καθάρια τὰ νερά,
καὶ σκύβοντας νὰ πάρῃ
μέσα μ' ἀκράτητο θωρᾶ
τὰ κάλλη τῆς καμάρι.

Κακὸς βοριάς φουσομανᾶ...
Ἄχ! νιὰ μὲ τόσο νάζι,
τῆρα τὸ χάρο ποῦ περνᾶ
καὶ σὲ γλυκομματιάζει.

ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΣΣΑ

ΖΟΥΛΕΥΩ ἐκεῖνο τὸ χωριὸ
στὸν κάμπο κάτου
μὲ τ' ἀψηλὸ καμπαναριό,
τὴν ἐκκλησιά του,
ποῦχει τὴν Παναγιά χρυσῆ
κι' ἀσημωμένη,
καὶ νὰν τὴν ἀσπαστῆ ἢ Ρηγιῶ
συγροπηγαίνει.

Ζουλεύω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ
στὸν κάμπο κάτου
μὲ τὰ χωράφια τὰ βαθιά,
μὲ τὰ δεντρά του,
ποῦ φορτωμένα τῆς ἑλθῆς
τῆ γῆς φιλοῦνε,
καὶ σὰν τὰ μάτια τῆς Ρηγιῶς
μαυρολογοῦνε.

Ζουλεύω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ
στὸν κάμπο κάτου
π' ἀνθίζουν καὶ μοσχοβολοῦν
τὰ κλήματα του,
ποῦχει σταφύλι ῥοδινοὶ
τὸ κάθε ἀμπέλι
σὰν τὰ χειλάκια τῆς Ρηγιῶς
ποῦ στάζουν μέλι.

Ζουλεύω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ
στὸν κάμπο κάτου
μὲ τῆς καθάρεις του πηγές,
τὰ ῥέματά του.
Ζωὴ σκορποῦνε τὰ νερά...
Ρηγιῶ, νὰ ζήσης,
μὲ λίγη ἀγάπη ἔλα κι' ἐσὺ
νὰ μ' ἀναστήσης.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ